

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapostoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2016. ΙΒ' ΛΟΥΚΑ (Ἦν 10 λεπτῶν)
Ἀντωνίου δόσιου τοῦ μετᾶλου. Ἀντωνίου δόσιου τοῦ ἐν τῇ σκῆτῃ τῆς Βεροίας.
Γεωργίου νεομάρτυρος τοῦ ἐν Ἰωαννίνοις.
ἔτος 9^{ον} Τεύχος 371

Η ΛΕΠΡΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΛΕΠΡΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Ένα περίεργο και παράξενο γεγονός βλέπουμε στο κείμενο του ευαγγελιστού Λουκά (17, 12-19): βλέπουμε ότι ενώ ο πόνος, η απομόνωση, η δυστυχία, τα βάσανα των δέκα λεπτῶν τους οδήγησαν κοντά στο Χριστό, τους ανάγκασαν να τον αναγνωρίσουν ως δάσκαλο και αφέντη τους, η θεραπεία, η ευεργεσία, το σταμάτημα του πόνου τους και της κοινωνικής απομονώσεώς τους, τους οδήγησαν όλους, εκτός από ένα, στο να ξεχάσουν τον Χριστό. Και ξεχνώ σημαίνει απαρνούμαι, φεύγω μακριά από κείνον που είχα σχέσεις και δεν με ενδιαφέρει πλέον.

Και το σημαντικό σ' αυτούς τους ανθρώπους είναι ότι πριν ευεργετηθούν είχαν πίστη. Δεν είχαν φόβο η αμφιβολία μήπως και δεν θεραπευθούν. Γι' αυτό κραυγάζανε· «Ιησού επιστάτα, ελέησον ημάς». Και ο Χριστός, για να τους δοκιμάσει, δεν τους θεράπευσε αμέσως. Τους είπε· «πηγαίνετε δείξτε τον εαυτό σας στους ιερείς», αφήνοντας να εννοηθεί, ότι αν το κάνουν αυτό θα γίνουν καλά. Και το είπε αυτό, διότι την εποχή εκείνη -ειδικά για το θέμα της θεραπείας της λέπρας- αρμόδιοι ήσαν οι ιερείς. Αυτοί δίνανε το απαιτούμενο πιστοποιητικό ότι κάποιος θεραπεύθηκε. Αυτοί επίσης διαπιστώνανε ότι κάποιος έχει λέπρα και δίνανε εντολή να φύγει από την πόλη. Και οι λεπροί ακούσανε τον Χριστό και πήγαν. «Και εγένετο εν τω υπάγειν αυτούς εκαθαρίσθησαν». Θεραπευθήκανε επειδή ακριβώς πιστέψανε.

Κι όμως, τι παράξενο, ενώ ήταν πιστοί ξεχάσανε εν τέλει τον Χριστό. Πόσο μεγάλο πράγμα η πίστη και πόσο δύσκολο για κάθε εποχή! Κι όμως δεν αρκεί από μόνη της να σε κρατήσει κοντά στο Θεό. Χρειάζεται και η αγάπη και η ευγνωμοσύνη και η αφοσίωση στον ευεργέτη μας Θεό. Γι' αυτό λέγει ο Παύλος «... και εάν έχω πάσαν την πίστιν, ώστε όρη μεθιστάνειν,

αγάπην δε μη έχω, ουδέν ειμί» (Α Κόρ. 13,2). Γι' αυτό επίσης λέγει «...βεβαιούμενοι εν τη πίστει καθώς εδιδάχθητε, περισσεύοντες εν αυτή εν ευχαριστία» (Κολ. 2,7). Δηλαδή θ' αποκτήσετε οντότητα πνευματική και αγιότητα και θα στερεωθείτε στη πίστη, και μάλιστα υπερεκπερισσού, εάν ευχαριστείτε τον Θεό συνεχώς δια τις ευεργεσίες του. Συνεπώς και αυτή η πίστη, για να διατηρηθεί και να συνεχίσει να υπάρχει, πρέπει να συνοδεύεται από την ευγνωμοσύνη. Και όσο αυξάνει η ευγνωμοσύνη τόσο θα αυξάνει και η πίστη. Γι' αυτό και ο Χριστός, αφού χόρτασε τους πεντακισχιλίους, έβαλε τους μαθητές του να μεταφέρουν τα δώδεκα κοφίνια με τρόφιμα που περίσσεψαν (Ματθ. 14,20), ώστε να διαρκέσει περισσότερο η θύμηση της ευεργεσίας και συνεπώς η ενίσχυση της πίστεως και της ευγνωμοσύνης τους. Το ίδιο έγινε και στο χορτασμό των τετρακισχιλίων, όπου για τον ίδιο λόγο περίσσεψαν επτά κοφίνια (Ματθ.15,17). Μάλιστα ο Παύλος θα ζητήσει, κάπως υπερβολικά θα λέγαμε, να ευχαριστούν οι πιστοί τον Κύριο «εν παντί»· ακόμη και για τα δυσάρεστα και επώδυνα γεγονότα της ζωής. Κι όμως, αν το κάνουν αυτό, τότε όχι μόνο θα είναι συνεχώς με τη μνήμη του Θεού και την αέναη προσευχή, αλλά θα είναι και συνεχώς χαρούμενοι, αφού -όπως λέγει ο ιερός Χρυσόστομος αλλά και οι στωικοί φιλόσοφοι- δεν είναι η φύση των γεγονότων, αλλά η διάθεση με την οποία τα αντιμετωπίζουμε, που μας κάνει ευτυχείς η δυστυχείς. «Πάντοτε χαίρετε, αδιαλείπτως προσεύχεσθε, εν παντί ευχαριστείτε» (Α Θεσ. 5,17). Χαρά προσευχή και ευχαριστία είναι συνεχώς αλληλένδετα και αλληλοπεριχωρούμενα. Συνυπάρχουν και σ' αυτή τη ζωή, αλλά και στην επέκεινα του τάφου. Κι ενώ οι άλλες θεολογικές αρετές -όπως η πίστη και η ελπίδα- καταργούνται, αυτές παραμένουν αιώνια και στο διηνεκές.

Λοιπόν, ενώ έδειξαν πίστη οι δέκα λεπροί, οι εννέα δεν ένοιωσαν ευγνωμοσύνη και δεν γύρισαν να ευχαριστήσουν τον σωτήρα τους Χριστό. Πίσω απ' αυτήν την περίπτωση των δέκα λεπρών κρύβεται η ανθρωπινή φύση μας. Η φύση η δηλητηριασμένη από την αμαρτία και την φθορά. Το πόσο εύκολα στρεφόμεστε από τον ουρανό στον Άδη. Σε στιγμές πόνου και στεναγμού σηκώνουμε τα χέρια και ζητάμε βοήθεια· ικετεύουμε επίμονα τον Θεό· δηλώνουμε υποταγή στο θέλημά του. Και, μόλις διαβεί η καταιγίδα και περάσει η μπόρα, τον ξεχνάμε μία για πάντα. Μια ματιά στη Γραφή μας παρουσιάζει αναρίθμητες περιπτώσεις αγνωμοσύνης.

Ας σταθούμε σε μερικές απ' αυτές. Πρώτα- πρώτα ας θυμηθούμε την περίπτωση του προπάτορά μας του Αδάμ. Έδειξε ανυπακοή στο Θεό, απιστία στα λόγια του ότι θα πεθάνει αν παραβεί την εντολή του, αλλά και αχαριστία του χειριστού είδους. Άφησε τον ευεργέτη του και έγινε υποχείριος του διαβόλου που δεν του πρόσφερε τίποτα. Και όταν αργότερα ελέγχθηκε από το δημιουργό του, αντί ν' αναλάβει την ευθύνη που είχε και

να μετανοήσει, εκείνος επέρριψε την αιτία της πτώσεώς του στο Θεό. Ο άσωτος υιός, στη Καινή Διαθήκη, χορτασμένος από την περιποίηση, την προστασία, και την αγάπη του πατέρα του, σηκώνει ανταρσία και φεύγει. Τον ξαναθυμήθηκε, όταν πτώχευσε και βασανιζότανε ποικιλότροπα, και ευτυχώς μετανόησε και επέστρεψε. Αλλά και ως σύνολο ο άνθρωπος δείχνει την αχαριστία του. Ο ισραηλιτικός λαός ενώ απελευθερώθηκε από την δουλεία της Αιγύπτου με τα μύρια βάσανα και μαρτύρια, ενώ οδηγήθηκε στην πορεία προς τη γη του Ισραήλ μέσα από συνεχή θαύματα και ευεργεσίες, εν τούτοις, μόλις άργησε ο Μωυσής για σαράντα μέρες να φανεί, άφησε τον αληθινό Θεό, που εκείνη την ώρα παρέδιδε στον Μωυσή τη διαθήκη του, και λάτρευσε τον μόσχο τον χρυσό, που δημιούργησε ο Ααρών κατά παραγγελία του. Θυμότανε τον αληθινό Θεό, μόνο, όταν έφθανε σε οριακές καταστάσεις δυστυχίας και μαρτυρίου. Στην εποχή της Καινής Διαθήκης, οι ποικίλες ευεργεσίες του Μεσσία -σε προσωπικό η συνολικό επίπεδο- αμείφθηκαν με την απιστία, την εχθρότητα, την προδοσία, την σταύρωση, την άρνηση και την εγκατάλειψη. Και η αχαριστία συνεχίζεται και θα συνεχίζεται έως της συντελείας του αιώνας.

Και κάτι που δεν πρέπει να μας διαφύγει από την περικοπή των δέκα λεπτών. Εκείνος που πράγματι ωφελήθηκε και αξιοποίησε εις το έπακρον την ευεργεσία του Χριστού είναι ο λεπρός Σαμαρείτης, που γύρισε να ευχαριστήσει τον Χριστό. Διότι θεραπεύθηκε και από τη λέπρα του σώματος και από τη λέπρα της ψυχής, δηλαδή, τη λήθη της ευεργεσίας, την αχαριστία, και την αυτονόμηση από το Θεό. Τη λέπρα του σώματος την θεράπευσε με την πίστη («η πίστις σου σέσωκε σε») και τη λέπρα της ψυχής με την ευγνωμοσύνη και την ευχαριστία.

Γί αυτό ο Παύλος συνεχώς μας προτρέπει· «εν παντί ευχαριστείτε».

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΑΠ. ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

Άγιος Γεώργιος ο Νέος εξ Ιωαννίνων

Ο Άγιος Γεώργιος γεννήθηκε το 1808 μ.Χ. στο χωριό Τζούρχλι (ή Τζούραλη) της επαρχίας Γρεβενών (σήμερα φέρει την ονομασία Άγιος Γεώργιος), από γονείς φτωχούς γεωργούς, τον Κωνσταντίνο και τη Βασίλω. Ο Γεώργιος, επειδή οι γονείς του ήταν φτωχοί, παρέμεινε αγράμματος. Ορφάνεψε σε παιδική ηλικία και πήγε στα Ιωάννινα, όπου έγινε Ιπποκόμος του Χατζή Αβδουλά, αξιωματικού του Ιμίν πασά, στον οποίο και παρέμεινε για οκτώ χρόνια.

Κατά τον Οκτώβριο του 1836 μ.Χ. συκοφαντήθηκε από εχθρούς του

Τούρκους, ότι δήθεν, προηγουμένως εξισλαμίστηκε και κατόπιν επανήλθε στη χριστιανική θρησκεία. Μπροστά στον κριτή ο Γεώργιος απολογήθηκε με θάρρος και απέδειξε ότι ποτέ δεν έγινε αρνησίθρησκος. Έτσι, αφού βρέθηκε και απερίτμητος τον άφησαν ελεύθερο. Αργότερα πήρε σύζυγο ονόματι Ελένη και στις 30 Δεκεμβρίου του 1837 μ.Χ. γεννήθηκε το παιδί τους, που 8 μέρες μετά, στις 7 Ιανουαρίου, εορτή του Προδρόμου, βαπτίστηκε και, λόγω της ημέρας, έλαβε το όνομα Ιωάννης.

Στην συνέχεια, ο Γεώργιος, προσλήφθηκε Ιπποκόμος του μουσελίμη Φιλιατών και πήγε στην πόλη αυτή. Κατόπιν με άδεια του αφέντη του, ήλθε στα Ιωάννινα για δικές του υποθέσεις, όπου την 12η Ιανουαρίου 1838 μ.Χ., ημέρα Τετάρτη, κάποιος Οθωμανός τον συκοφάντησε ότι δήθεν ήταν προηγουμένως Τούρκος και ξανάγινε χριστιανός. Έτσι συνελήφθη, φυλακίστηκε και με τη βία οι Τούρκοι προσπαθούσαν να τον αλλαξοπιστήσουν. Ο Γεώργιος όμως, παρέμεινε αμετάπειστος, ομολογώντας τον Χριστό. Μάταια λαός και κλήρος προσπαθούσαν να τον πείσουν να δραπετεύσει από τη φυλακή. Αυτός επέμενε να μαρτυρήσει για τον Χριστό. Τρεις φορές που οδηγήθηκε στον κριτή, συνεχώς ομολογούσε την πίστη του.

Έτσι τη Δευτέρα 17 Ιανουαρίου 1838 μ.Χ., ο Γεώργιος απαγχονίστηκε στην αγορά. Τρεις ημέρες έμεινε κρεμασμένος στην αγχώνη και στο διάστημα αυτό κάθε βράδυ ένα ουράνιο φως έλαμπε στο κεφάλι του. Από την ώρα δε εκείνη ένας καταγιγισμός θαυμάτων πλημμύρισε την πόλη. Πλήθος παραλύτων και πασχόντων από ποικίλες ασθένειες προστρέχοντας στον άγιο λάμβαναν τη θεραπεία τους. Ακόμη και «μια Τούρκα (Τουρκάλα) άρπαξε την κάλτσα από το πόδι του αγίου και έτρεξεν εις μίαν άρρωστη Τούρκα, ήτις εθεραπεύθη αμέσως». Γι' αυτό και στις εικόνες ο άγιος εικονίζεται κρεμασμένος και φορώντας κάλτσα μόνο στο ένα πόδι, η πρώτη μάλιστα εικόνα του φιλοτεχνήθηκε 13 μόλις ημέρες μετά το μαρτύριό του. Έπειτα, το λείψανο του, δωρήθηκε από τον Μουσταφά πασά στον Μητροπολίτη Ιωαννίνων Ιωακείμ και τάφηκε με τιμές δίπλα στο ιερό Βήμα του Μητροπολιτικού ναού του Αγίου Αθανασίου.

Την [26η Οκτωβρίου](#) 1971 μ.Χ. έγινε η ανακομιδή των Ιερών λειψάνων του Αγίου, στο ναό που έφερε το όνομα του και κτίστηκε στον τόπο που πριν ήταν το σπίτι του. Ο Άγιος τιμάται και στην Κέρκυρα στην «Παναγία των ξένων», όπου εικονίζεται ως νεαρός φουστανελοφόρος.